

PREMIÀ DE MAR pàg 14
Tradició i molt de 'flow'
per apropar la sardana
als joves del municipi

EL MASNOU pàg 10
El Grup de Teatre Amateur,
presidit per Montserrat
Condeminas, fa 30 anys

líniamar ^{9 anys}

Baix Maresme Núm. 106 · Maig 2024 · liniamar.cat

La comarca consolida l'alça del turisme estranger

El gener i el febrer van venir al Maresme 54.000 turistes de fora de l'estat, una dada que augura un bon estiu pàg 18

Foto: Jordi Pujolar/ACN

Úniques

L'últim productor català de roses sobreviu al Maresme pàg 3

VILASSAR DE MAR pàg 16
En marxa les esperades
obres de la pista annexa
del pavelló Paco Martín

A FONS pàgs 12 i 13
Racisme immobiliari:
sense pis pel color de pell

ESPORTS pàg 20
La classe de Queralt Coll,
pivot del CB Boet Maresme

DEFENSA PERSONAL

MIXTO
FEMENINO
EXTRAESCOLARES

DINAMIS SPORT

CLASES Y ENTRENAMIENTOS PRIVADOS

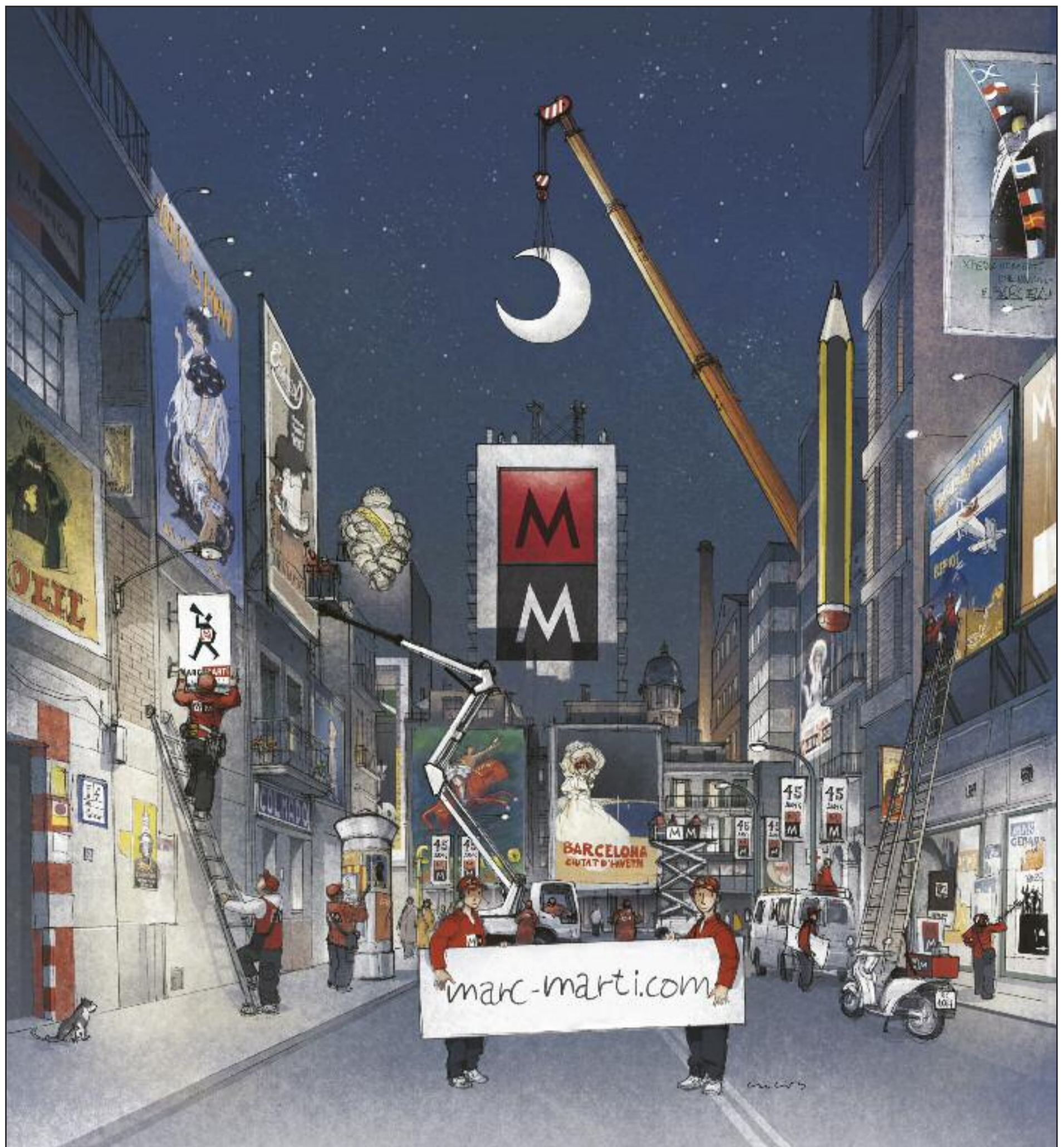
GRATIS 2 DIAS DE PRUEBA MÁS CAMISETA

 618 557 197

DEFENSA PERSONAL [**SALA FITNESS INCLUIDA**
1H PARKING GRATUITA]

KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM | INFO@KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM

**Som especialistes en Publicitat Exterior, Imatge Corporativa,
Esdeveniments Esportius i Culturals, Comunicació Visual,
Decoració, Exposicions i Street Marketing.**

MM
MARC MARTÍ

BARCELONA MADRID VALÈNCIA
IMPRESSIONEM LES TEVES IDEES

L'hivernacle de Flors Pons, situat a Santa Susanna. Fotos: Jordi Pujolar/ACN

L'últim mohicà no plega

» El darrer productor de roses a Catalunya és Flors Pons, de Santa Susanna, que resisteix les adversitats
 » El canvi climàtic i la competència ferotge d'altres països dificulta la supervivència de l'autòctona

Rubén Hidalgo
 EL MARESME

El Maresme és l'epicentre de les roses a Catalunya. En concret, l'últim productor és Flors Pons, ubicat a Santa Susanna, el qual fa 40 anys que es dedica al sector. Precisament els mesos d'abril i maig són de molta feina per a aquesta empresa, que ha d'assortir la població de roses per a Sant Jordi i el dia de la mare.

Tot i que les seves vendes de roses han anat a menys –la previsió d'enguany era vendre'n unes 50.000, un 15% menys que l'any passat–, el negoci continua viu. I malgrat les informacions d'alguns mitjans que apuntaven que aquest era l'últim any que produïrien roses, Josep Pons, propietari

del negoci, confirma a *Línia Mar* que aquestes afirmacions no són certes i que seguiran sent, de moment, l'únic productor de roses del país. El que sí que faran, però, és retirar un dels tres hivernacles que tenen.

LA ROSA CATALANA, RESIDUAL
 En la diada de Sant Jordi es van vendre més de sis milions de roses a Catalunya, per sota dels set milions previstos pel Gremi de Floristes. D'aquestes, només eren autòctones unes 50.000, que representen un percentatge del total gairebé residual.

D'on provenen, doncs, els milions de roses que es venen per Sant Jordi? La majoria, expliquen des de Flors Pons, venen de Colòmbia i l'Equador, d'on arriba la varietat *freedom*. El mercat holandès, d'altra banda, ha anat a la

baixa per l'encariment dels preus i guanya força un mercat més exòtic com l'africà. De fet, comencen a arribar roses, tot i que molt poques, d'Etiòpia. Amb tot, competir amb aquests països és gairebé impossible per als productors locals, ja que la diferència de costos és important.

Per tant, el gruix de les roses que s'han comercialitzat per Sant Jordi són d'importació i amb formats més estandarditzats. Un cop embossades, explica Pons, és "difícil" que el consumidor final pugui apreciar les diferències respecte de la rosa autòctona. La d'aquí, diu, té la fulla més bona, però si ens fixem en la poncella no hi ha gaires canvis.

ELS EFECTES DEL CANVI CLIMÀTIC
 Al fet de només tenir un productor de roses a Catalunya s'ha de su-

mar un altre entrebanc com és el canvi climàtic, que afecta el bon desenvolupament de la planta.

"L'hivern calorós fa que la rosa avanci el seu creixement i la tija quedi més curta del que és habitual", detalla Pons. El floricultor explica que, a causa de les altes temperatures i de la llum del

Dels més de sis milions de roses venudes per Sant Jordi, només 50.000 eren catalanes

sol, la planta treu més aviat el capoll i atura el creixement de la tija, quedant roses menys esveltes del que seria desitjable. Fa només dues dècades, recorda, hi havia una vintena de gelades entre els

mesos de gener i febrer que afavorien el bon desenvolupament de la planta, que acabava "explotant" a la primavera de forma ràpida i fent una flor de més bellesa. "Aquest any hi ha hagut una gelada, i només una estoneta. És molt poc", lamenta Pons.

Així, si fa uns anys el gruix de les roses que sortien dels hivernacles tenien unes tiges de fins a 80 centímetres, enguany n'hi ha hagut, com a molt, de 70 i ben poques, prop d'un 5%. El gruix de les roses autòctones són d'entre 40 i 50 centímetres i hi ha hagut part de la producció que no ha pogut sortir a la venda, perquè amb prou feines les tiges arribaven als 20.

Les circumstàncies són adverses, però, tot i ser minoritari, continuarà havent-hi producte autòcton per Sant Jordi. L'últim mohicà del Maresme.

Rep l'actualitat
 i les notícies
 d'última hora
 de **líniamar**
 Baix Maresme

Estrenem
 canal de
 WhatsApp

Segueix-nos!

La lupa

Bèsties i bestieses de ciutat

per Víctor Porres

Foto: Aj. de Barcelona

A Barcelona, homes i dones a part, hi ha molts tipus d'animals. A perill que un biòleg m'esterilitzi a la força per una micció fora de test, jo diria que es podrien classificar en quatre grups: domèstics clàssics, domèstics exòtics, salvatges lliures i salvatges en captivitat.

I, dins de cada grup, hi ha tanta varietat de bèsties com opinions respecte al lloc que ocupen o que haurien d'ocupar els animals en un hàbitat com és el de la gran ciutat. A alguns els molesten els gossos que van deixant rastres fecals per la vorera, a d'altres els amoïna que els porcs senglars es rebel·lin i acabin fent-se els amos d'aquesta immensa granja urbana, i n'hi ha que es preocupen pel benestar dels coloms i les rates, als quals consideren criatures injustament estigmatitzades i discriminades.

Jo, que soc de poble, em faig un embolic, perquè acabo confonent els animals domèstics amb els salvatges i, fins i tot, amb els comestibles. De petit, a casa vam tenir els típics animals de companyia: gats, gossos i canaris, i també cuidàvem amb propòsits culinaris conills, gallines, ànecs, guatles i fins i tot coloms. Però un dia em van regalar un ratolí blanc d'aquells que no paraven de xisclar a les parades de la Rambla i em va esclatar el cap, perquè no sabia si era una broma o realment em volien afalagar amb una nova mascota que, si no fos pel color del pèl, s'assemblava molt a aquelles bestioles que caçàvem amb trames al magatzem.

Em va consolar pensar que, si Susanita tenia un ratolí, jo també tenia dret a gaudir de la companyia

d'un rosegador, encara que el meu ni menjava confits d'anís ni jugava als escacs. Així que el vaig cuidar amb tot el meu entusiasme fins que un dia es va escapar de la gàbia i va desaparèixer per sempre, sense deixar una nota ni res. Els meus pares em van assegurar que, cansat de l'estrès del poble, s'havia traslladat a viure al camp, on es podia relacionar amb altres ratolins com ell i, ves a saber, potser hi muntaria una casa rural per allotjar-hi animalons de tots els colors i mides. Però jo desconfiava de la meua família des que havíem cuidat un corderet fins a fer-se adult i, després d'evadir-se del corral màgicament, com un Houdini llanut, a casa vam estar menjant xai durant setmanes. Molta casualitat!

Cal reconèixer que, a diferència de Nova York, a Barcelona no tenim esquiroles saltant pels arbres ni cocodrils i tortugues ninja aguantant a les clavegueres, però a la ciutat disposem d'unes 100 espècies autòctones de vertebrats, dels quals n'hi ha molts de protegits per llei: concretament, 55 aus, 2 amfibis, 8 rèptils i 7 mamífers. Segons l'Ajuntament, aquest patrimoni es veu amenaçat constantment per la pressió urbana i necessita protecció. D'acord, però qui protegeix les persones del creixent nombre d'animals? Perquè potser cal cuidar el berrat pescaire o el falcó pelegrí, però de coloms i cotorres anem molt ben servits.

I, per si no n'hi hagués prou, darrerament la rata negra s'està expandint per la ciutat a causa de l'augment de zones verdes, diuen els experts. Aquesta rata de muntanya, coneguda científicament com a *Rattus rattus* –és a dir, rata pura sang–, és més gran que la

grisa o de claveguera de tota la vida i està provocant una certa alarma entre els veïns i usuaris d'espais verds, com els Jardins de Paula Montal i els dels Tres Tombs, que s'han hagut de tancar per dur-hi a terme tasques de desratització. Una feina complicada, ja que es veu que la rata negra és més desconfiada que la parenta grisa i costa que caigui en els paranys, perquè es refia menys dels esquers que el ratolí Jerry.

Per tant, a qui se'ls acumularà la feina és als motivats de l'associació Refugio Puro Amor, uns ultraprotectors que defensen el dret a una vida digna d'animals urbans sovint mal vistos, com ara rates, cotorres, gavines i garses, tot i que gran part de les seves accions se centren en els coloms, que consideren els "animals més oblidats i els que menys ajuda reben, però els que més la necessiten". En part, tenen raó que existeix un greuge històric envers els coloms: un d'ells és el pare autèntic de Jesucrist, són el símbol de la pau i, alhora, el seu paper ha sigut vital com a missatgers voladors en temps de guerra i, per contra, els tractem amb menyspreu, anomenant-los "rates amb ales" o coses pitjors, si considerem que "rates" no és un insult.

La meua recomanació a Puro Amor, si volen triomfar amb el seu projecte de refugi antiespecista, és que vagin a plaça Catalunya i preguntin pel colom Amadeu. Si aconseguen que arribi puntual a l'hora de dinar, es pot convertir en un excel·lent ambaixador de marca, malgrat que sempre hi haurà algun incrèdul que acabarà cridant allò d'"el papa està boig!", el papa està boig!"

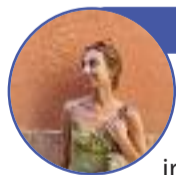
Aquí es piula

Tuits en paper

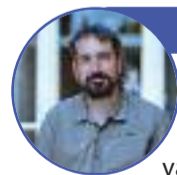
@enbocacinefago

Fa 11 anys, el cas de la desaparició i posterior descobriment del cadàver de la petita Asunta va causar comoció a Espanya. Encara més quan la investigació cada vegada estava més centrada en els pares com a sospitosos del crim. Avui arriba a Netflix la minisèrie que narra els esdeveniments.

@JuCodina

Avui és el Dia Mundial de la Malària. Mata gairebé mig milió de persones l'any. El 70% són menors de 5 anys. Més del 95% de les morts són a l'Àfrica subsahariana. És prevenible i tractable, però l'accés de comunitats a tractaments continua sent un gran problema.

@danicornella

Torna la crisi de llet. Mercadona abaixa novament el preu per litre a la pagesia de 0,50 euros a 0,47 euros amb l'objectiu d'abaixar-lo fins als 0,45 euros. El preu just que reclama el sector: 0,60 euros el litre. Cal modificar la llei per evitar aquest atracament de les distribuïdores a la pagesia.

@Marco_Teruggi

Pepe Mujica anuncia que té un "tumor a l'èsofag doblement complex" per patir "una malaltia immunològica". El seu missatge: "La vida és bella, es gasta i se'n va. El quid de la qüestió és tornar a començar cada vegada que un cau. Si hi ha un problema, que es transformi en esperança".

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director General: Marcelo Villanueva
Director Editorial de Línia: Amau Nadeu
Director Editorial dels webs temàtics: Quim Miró
Directora d'art i nous formats: Marga Moreno
Subdirectora de digital: Anna Corbatera

Subdirectors d'edicions Línia: Albert Ribas i Francisco Javier Rodríguez
Edicions Línia: Albert Alexandre, Guillem Francàs i Raül Martínez (BCN), Olga García (Vallès), Rubén Hidalgo (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Roger Jiménez (Baix Llobregat i L'H), Toni Delgado (Esports),

Andreu Asensio (suplements) i Laia Coronado (xarxes)
Webs temàtics: Pere Giménez i Maria Cerezuela
Revista Orgull: Mar Sifre
Disseny gràfic: Susana Dicenta
Controller: Mauro Favieri
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Els semàfors

Flors Pons

Flors Pons, situat a Santa Susanna, és l'últim productor de roses a Catalunya. Tot i que la competència d'altres països és ferotge i se'n produeixen poques, la rosa, catalana i maresmenca, continuarà tenint presència a Sant Jordi.

pàgina 3

GAT del Masnou

El Grup d'Aficionats del Teatre del Masnou celebra 30 anys. Aquest col·lectiu és l'hereu d'una tradició teatral al poble i lluita cada any per conservar-la. Per recordar aquesta fita, farà un musical de gran format el setembre a Ca n'Humet.

pàgina 10

Amics de la Sardana

Els Amics de la Sardana de Premià de Mar són els impulsors d'una iniciativa als instituts locals per apropar la sardana als joves. Mitjançant música i passos de ball actuals i propers al jovent, promouen la dansa tradicional.

pàgina 14

El + llegit

líniamar.cat

- 1 *Les obres a les platges de Premià no posaran en risc la temporada de bany*
- 2 *Troben unes restes d'ossos a Vilassar de Mar i els Mossos investiguen si són humans*
- 3 *El Masnou estrena la plaça de l'1-O on hi havia la caserna de la Guàrdia Civil*
- 4 *El Masnou detecta nivells alts de gas radó a dos equipaments municipals*
- 5 *El foc amenaça el Maresme*

Safata d'entrada

Passions tristes

per Francesc Reina

Foto: OMS

Les emocions són erràtiques. Malgrat tot, gestionar-les amb objectius nobles pot ser una tasca moralment necessària. Inocular por i odi és una pauta sentimental reaccionària, rastrea; fan falta fonaments per no caure en els prejudicis (gairebé una malaltia), la pitjor de les vocacions. L'experiència de la Primera Guerra Mundial no va evitar la segona, això ens comenta José Antonio Marina: aprenem amb dificultat, tret que vulguem aprofitar-ho per fer-nos més savis. Tot i així, seguim amb democràcies autoritàries i amb altres que se centren més en l'harmonia, que no en la llibertat.

El nazisme va justificar l'assassinat de criatures com a part de la seva particular "lluita racial"; va exterminar aproximadament 1,5 milions d'innocents (més d'un milió d'ètnia jueva i desenes de milers de romanís; també alemanys amb discapacitats físiques i mentals, pollets que també cauri en centres d'extermini o a institucions oficials). Les majors de 12 anys servien per a treballar o per a experiments mèdics, víctimes de programes d'eutanàsia i altres maniobres que, fins i tot, van esquitxar el Consell Jueu per les seves controvertides negociacions. Algunes menudetes d'ulls blaus van tenir

l'oportunitat de germanitzar-se amb famílies adoptives.

Entre 2005 i 2022, segons Unicef, es van comptabilitzar més de 120.000 morts i mutilacions d'éssers petits i més de 105.000 ànimes ingènues reclutades per exèrcits (que poques vegades rendeixen comptes, però que seguim alimentant). A Gaza, més de 30.000 persones palestines assassinades, de les quals el 70% són dones, nenes i nens; 11.785 ferides. A Ucraïna el nombre de pèrdues ha superat els 1.000 (12.300 joves morts en aquest enclavament des de començaments d'any); més de 5,9 milions de persones -el 88% dones i pitifes- han fugit a països veïns. A Síria, de la qual ja no se'n parla, de les 300.000 persones que viuen als campaments, el 57% són mares i filles (el 53% són menors d'edat). Nens del caos, nens soldats, nenes perdudes, supervivents vagant, fugint, emigrant, òrfenes, desplaçades, violades, segrestades, ferides...

Els Kindertransport van protagonitzar una operació de res-

cat, permetent refugiar (sense familiars) molta canalla cap a la Gran Bretanya entre 1938 i 1940. La tasca de les ambaixades va ser fonamental: els casos de l'anglès Nicholas Winton, del suís Carl Lutz (qui va registrar més trasllats) o del suec Raoul Wallenberg, són dignes de menció. L'agraïment és la memòria del cor, va dir Lao Tsé.

La Nit dels Llapis és el nom amb què es coneix un seguit de segrestos d'estudiants de secundària ocorreguts durant el setembre de 1976 a la ciutat de la Plata, capital de la província de Buenos Aires (sis joves van ser assassinades sense que res se'n sàpiga dels cossos fins a la data); adolescents que reclamaven una ajuda estudiantil per al transport; considerada per les Forces Armades com "una subversió a les escoles" es van veure "obligats a erradicar-la".

Fill de la llum i de l'ombra, va escriure Miguel Hernández, un ball de versos entre el clarobscur (138.000 nens i nenes van morir en la Guerra Civil Espanyola, 58.000 infàncies evacuades).

Línia Mar no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable. Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#PedroSánchez

#XaviHernández

#CampanyaElectoral

@AlanBarrosoA: Sánchez segueix. El contrari hauria estat donar una victòria als que utilitzen l'assetjament i la mentida per intentar canviar el que voten els espanyols.

@InvictosSomos: Xavi Hernández continuarà al FC Barcelona. Tot i anunciar la seva sortida al gener, la postura del míster ha canviat. El projecte Xavi al Barça no s'ha acabat.

@LlunaCatalana3: Comença la campanya electoral, tot i que la gent normal no la necessita per saber qui votar. Estan dissenyades per a un públic desinformat i manipulable.

Les estacions d'AVE enmig del no res

per Max Zañartu

La crisi del 2008 va deixar una forta empremta a Catalunya i a l'Estat. D'un any per l'altre, centenars de milers de treballadors van acabar al carrer per culpa d'un còctel altament explosiu: la barreja de la crisi financera amb l'explosió de la bombolla immobiliària. Per al record, diverses proclames que tenien com a objectiu explicar com havíem arribat a aquella situació: si s'havia estirat més el braç que la màniga, si s'havia viscut per sobre de les nostres possibilitats, si calia ajustar-se el cinturó, si la crisi l'havien de pagar uns o altres...

Un dels blancs més freqüents del cabreig van ser les anomenades "infraestructures faraòniques", grans inversions que a ulls del públic obeïen més a criteris polítics que econòmics: autovies radials gratuïtes, línies de metro automàtiques amb giragonses inexplicables, aeroports sense passatgers... Tanmateix, dins de la categoria d'infraestructures faraòniques va fer especial fortuna una subcategoria en concret: les estacions de l'AVE "al-mig-del-no-res".

Molts van considerar insultant que, mentre es retallava en serveis bàsics, la xarxa d'Alta Velocitat Espanyola continués estenent els seus tentacles de manera imparable des de Madrid. De fet, aquest discurs va trobar a Catalunya un bon caldo de cultiu: l'inici de la crisi de Rodalies, provocada per una forta desinversió (que aleshores començava a ser crònica) i una prioritització total per l'alta velocitat als accessos de Barcelona que escanyava el ferrocarril convencional. En resum, de la nit al dia es va fer una estesa de desenes de milers de quilòmetres de vies d'alta velocitat. Com que l'alta velocitat i les giragonses no són bons amics, es van evitar certs traçats per nuclis urbans, tot construint estacions completament excèntriques i, conseqüentment, absolutament infrautilitzades.

L'alta velocitat ha de complir dos requisits perquè l'adjectiu "alta" no sigui un simple eufemisme: traçats rectes i poques parades. Accelerar i frenar un tren a 300 km/h no es fa en pocs metres i, per tant, per treure profit a una velocitat punta elevada cal parar el mínim possible. És per això que l'alta velocitat i la capil·laritat territorial són com l'oli i l'aigua i, per tant, no són pocs els pobles i les ciutats que veuen passar trens d'alta velocitat pel seu municipi sense aturar-se o que, si els veuen parar, ho fan a desenes de quilòmetres del nucli urbà.

Val a dir que, a la lliga d'estacions d'AVE "al-mig-

del-no-res", Catalunya no es va quedar enrere: les estacions del Camp de Tarragona i Figueres-Vilafant han competit a primera divisió amb altres com Cuenca, Guadalajara, Requena-Utiel, Villena, Antequera-Santa Ana o Segovia. Sobre la idoneïtat d'aquestes estacions ja s'ha escrit riu de tinta i, per tant, no és l'objectiu de l'article. El principal propòsit d'aquestes línies és mostrar que en una cosa els espanyols són extremadament bons: copiar els francesos.

Si bé França va ser pionera en el desenvolupament de l'alta velocitat a Europa, Espanya no es va voler quedar enrere. Tot i el handicap que representava tenir una xarxa amb un ample de via diferent del de tota Europa, Espanya va crear des de zero una xarxa d'alta velocitat més extensa, més radial, amb més estacions "al-mig-del-no-res" i, en definitiva, més grandiosa que la de França. I ho va aconseguir. No en va, avui dia l'estat espanyol és dels països que construeix quilòmetres d'alta velocitat de manera més barata.

L'alta velocitat i la capil·laritat territorial són com l'oli i l'aigua

I no és que França no tingui estacions d'AVE envoltades de camps o d'aparcaments de cotxes. De fet, l'estat veí té moltes estacions d'alta velocitat a desenes de quilòmetres dels seus nuclis urbans: Aix-en-Provence TGV, Avignon TGV, Belfort-Montbéliard TGV, Besançon Franche-Comté TGV, Champagne-Ardenne TGV, Lorraine TGV, Gare de Mâcon-Loché-TGV, Meuse TGV, TGV Haute-Picardie, Valence TGV, Montpellier-Sud-de-France, Nîmes-Pont-du-Gard... Disputant-se amb Espanya aquesta espècie de Champions League d'estacions "al-mig-del-no-res".

La diferència entre França i el seu alumne avançat, Espanya, és que els francesos han connectat amb més o menys èxit aquestes estacions excèntriques a la xarxa de trens regionals, intentant evitar que la seva xarxa d'alta velocitat sigui una xarxa totalment paral·lela a la xarxa convencional, millorant la capil·laritat del servei de TGV. A Espanya, en canvi, les poques ganes i el doble ample de via (estàndard per a l'alta velocitat i ibèric per a la xarxa convencional) sí que han consolidat dues xarxes total-

ment paral·leles. Només als llocs on s'han instal·lat intercanviadors d'ample i es disposa de trens que poden canviar l'ample hi ha una certa compatibilitat entre les dues xarxes.

Per altra banda, cal destacar que, si bé França ha construït moltes estacions d'alta velocitat *ex novo*, mai ha deixat de servir les estacions centrals d'aquestes mateixes ciutats amb els seus TGV. Per Nîmes, Montpellier i moltes altres ciutats tant hi passen TGV per la seva estació històrica com per la nova (fet que, certament, de vegades genera confusió). A Espanya, aquesta solució ha estat inaudita fins avui dia pel mencionat problema del doble ample de via, si bé la implantació de l'ample estàndard al corredor mediterrani pot fer que això comenci a canviar.

Tema a part és la urbanització dels entorns d'aquestes estacions. Si bé a Espanya destaca la boja història sobre la urbanització fantasma de Valdeluz a Guadalajara, els francesos (com sempre) han tirat de pressupost i d'eufemismes per construir *Poles d'Exchange*, *Poles de Développement* (o com diríem els mortals, oficines i centres comercials amb moltes rotondes). N'és un cas paradigmàtic la ZAC *Cambacérés* a l'estació Montpellier-Sud-de-France.

En definitiva, Espanya i França han construït en relativament poc temps una xarxa d'alta velocitat destinada a relligar tots els centres polítics i econòmics a les seves respectives capitals. Aquestes xarxes s'han erigit deixant de banda molts pobles i ciutats, i fins i tot han servit d'excusa per empijorrar serveis de tren ja existents a la xarxa convencional. En algunes capitals de província (de departament, a França) s'ha propiciat la construcció de noves estacions a quilòmetres dels nuclis urbans, retallant serveis a les estacions històriques d'aquests nuclis (especialment a Espanya). Finalment, i per variar, en aquelles ciutats on l'alta velocitat s'ha fet arribar al centre del nucli urbà, aquesta ha comportat, massa vegades, un procés de gentrificació que no ha passat desapercebut.

Com hem vist en el cas de les estacions "al-mig-del-no-res", Espanya no és un cas aïllat, sinó que reproduceix un model del nostre entorn més proper. Per a bé o per a mal, moltes coses que s'han pensat, s'han fet o s'han dit ja s'han pensat, fet o dit en contextos no gaire llunyans. El que marca la diferència és saber aprendre dels errors, i en aquest cas l'únic que s'ha fet és aprofundir en aquest de particular.

Les millors perles

Un mexicà ha comprat unes arracades d'or i diamants de Cartier per 13 euros, quan en realitat en costaven 13.000. Es tracta d'un error d'etiquetatge de l'empresa i la justícia ha donat la raó al client. Sense voler-ho, la jugada li ha sortit rodona.

Londres ha viscut una escena insòlita amb cinc cavalls de l'exèrcit britànic recorrent el centre de la ciutat durant dues hores. Alguns es pensaven que era l'escena d'una pel·lícula, però en realitat els animals s'havien escapat.

Els cafès de les màquines de venda dels aeroports poden ser letals, i no només per ser dolents. A Palma, a Mallorca, una treballadora ha acabat intoxicada de gravetat a l'UCI per beure's un cafè que podria contenir insectes.

La globalització ens permet comprar a qualsevol lloc del món, com a l'Índia, on una espanyola va adquirir un moble. El que no sabia és que venia ple d'aranyes. Ara, ha hagut de marxar de casa fins que es controli la plaga.

Gemma Sánchez/ACN

LA FOTO

**VOTA
PSC/♥**

**Força
per
governar.**

Tribuna

Arquitectures sense lloc

per Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor a la UPC

Foto: Blanca Blay/ACN

La sensació de desànim que ha produït al despatx la pèrdua recent d'un important projecte d'arquitectura, després de tot l'esforç, el temps i la il·lusió que hi havíem dipositat, m'ha portat a la memòria una antològica exposició de l'any 2009 al Centre d'Arts Santa Mònica de Barcelona titulada *Arquitectures sense lloc*.

La mostra reunia, en un mateix espai, 200 maquetes i projectes d'autors diferents que mai van ser construïts o bé que ja no existien. Segons premis de concursos, encàrrecs no realitzats i obres desaparegudes. El títol, sens dubte, evocava aquest sentiment de nostàlgia que produeix saber que allò que algú va imaginar i planificar mai veurà la llum.

Juan Luis Arsuaga, paleoantropòleg i director de les excavacions dels jaciments d'Atapuerca, parla amb passió de la capacitat d'imaginar de l'home de Cromanyó, el nostre avantpassat més directe. Segons explica, va ser la diferència més notable envers l'home de Neandertal; la característica que finalment va fer que fos la seva descendència la que s'imposés. Cromanyó somiava i era capaç de crear imatges mentals d'una realitat inexistente, desenvolupant una intel·ligència simbòlica més avançada que la de Neandertal. Això li va permetre planificar i compartir projectes o pensaments abstractes que comptaven amb el suport de la comunitat de manera incondicional fins a la seva consecució. Una capacitat i una ambició imbatibles davant les altres espècies.

Arquitectures sense lloc posava en evidència aquest llegat genètic que vam rebre fa una eternitat i que encara ens continua distingint entre els altres éssers vius: la nostra imaginació. Els éssers humans habitem el món present mentre ens inventem el futur. A través del dibuix i de la representació abstracta, la imaginació humana és capaç de viure aquests espais, de reconstruir-los, de la mateixa manera que un músic és capaç d'escotar la música escrita en una partitura. Invertim quantitats enormes d'energia a dissenyar mons de ficció que seran el nostre hàbitat de demà. Potser per això, no veure realitzats els nostres projectes ens genera una frus-

tracció que ens costa digerir. És tant com renunciar a un futur que havíem dissenyat meticulosament.

Tot i això, la mostra del Centre d'Arts Santa Mònica amagava una cara menys evident que la de la simple nostàlgia o la decepció.

La veritat és que els arquitectes concebem molts més projectes que els que finalment es fan realitat. No hem sabut trobar una altra manera que convocar moltes idees per poder escollir entre elles, i això era una cosa que a l'exposició saltava a la vista. El problema és que, al nostre país, aquestes idees valen molt poc o gens, i aquí és on resideix el veritable desànim. La cultura del totxo posa preu només al que es construeix.

Podríem dir que un despatx amb cert èxit en la competició en concursos d'arquitectura aconsegueix guanyar entre un 10 i un 20% dels projectes en els quals participa. Això és el mateix que dir que en perd entre 80 i 90 de cada 100 dels que concursa, i això requereix emprar molta energia, però també molts diners que no rep.

Els nostres veïns francesos, suïssos o alemanys ho tenen clar: les idees inicials han servit per emetre un judici de valor. Formen part intrínseca de la construcció de l'edifici, una part més que cal pagar. Allà, un despatx amb poca obra construïda però acostumat a presentar les seves idees en concursos o processos participatius és capaç de subsistir econòmicament de manera digna. El contrari és fomentar la precarietat al sector. Col·laboradors mal pagats i incapacitat per invertir en avenços tecnològics o en una necessària formació contínua si volem ser competitius i afrontar reptes com l'adaptació al canvi climàtic o la incorporació de la intel·ligència artificial en els processos de disseny. Que les nostres idees no es converteixin en totxos no vol dir que no valguin res.

És necessari un canvi de paradigma on administracions públiques i col·lectius professionals com el Col·legi d'Arquitectes i altres àmbits creatius estableixin les bases d'un sistema que reconegui el valor que aporten les idees en el procés de disseny.

Un sistema més just on no guanyar no sigui sinònim de perdre.

“

La veritat és que els arquitectes concebem molts més projectes que els que finalment es fan realitat. El problema és que, al nostre país, aquestes idees valen molt poc o gens, i aquí és on resideix el veritable desànim. La cultura del totxo posa preu només al que es construeix

”

Flaixos

@indicatiu: M'encanta quan entres en un local i posa "good vibes only". Seria una llàstima que l'establiment m'intentés cobrar 5 euros per un cafè i destrossés les *good vibes*.

@ArandaBlesas: Quin goig poder veure que la pluja arriba a totes les comarques de Catalunya. Aquests dies de pluja comencen a fer pessigolles a la sequera!

@pimpo79: La pacient ha de fer una dieta "baixa en residus" per a una prova. Se li diu 1 o 2 galetes. Truca dient que se n'ha menjat 72 i que no arribarà a les 102. Adeu prova.

**Sempre poses
programmes eco
a la rentadora,
però encara
tens un bany
dels 70**

**AMB
BADAGRES
ETS +
SOSTENIBLE**

www.badagres.com

 badagres

ÉS MÉS!

Finançament de fins a 24 mesos sense interessos.
Subjecte a l'aprovació de l'entitat financera corresponent.

 Pots demanar cita prèvia al 93 395 03 11 o per whatsapp al 661 674 245

Trenta anys de passió pel teatre

» El Grup d'Aficionats del Teatre del Masnou celebra aquest 2024 tres dècades de la seva creació
 » Per commemorar-ho, estan preparant un musical i treballant en l'edició d'un llibre de vivències

Rubén Hidalgo
EL MASNOU

“Alguna cosa estem fent bé”, diu a *Línia Mar* la Montserrat Condeminas, presidenta del Grup de Teatre Amateur (GAT) del Masnou, mentre fa balanç dels últims 30 anys. És en aquestes xifres tan grosses, explica Condeminas, quan fas la vista enrere i t'adones de tot el “treball de formiguetes” que s'ha fet per arribar fins aquí. De fet, el GAT és hereu d'una gran tradició 'teatrera' al poble, que ha tingut diferents grups al llarg dels anys on la participació ciutadana també ha fluctuat segons les èpoques. Per a la presidenta del GAT, la clau per mantenir vius aquests quadres escènics és l'afició pel teatre i la creació de vincles entre els participants. “Ho fem per passió. És una activitat que fem en hores de lleure i compaginant-la amb la vida laboral i personal. Tothom

posa la seva part d'esforç. Com a presidenta intento dinamitzar la massa social perquè estigui cohesionada i amb ganes, i busco altres activitats perquè facin grup”, comenta Condeminas.

OBRA DE GRAN FORMAT

Com no podia ser d'una altra manera, els 30 anys s'havien de celebrar de forma especial. I és que actualment, el GAT està preparant una obra de gran format. Serà un musical on estaran involucrats una quarantena d'actors i una vintena de tècnics per fer-lo possible al setembre a Ca n'Humet. “Des del 2021 no havíem fet un projecte tan gran. Hi participen actors des dels 14 fins als 84 anys. I ens fa il·lusió veure tantes generacions diferents compartint un projecte i una fita comuna. Al final, tots es fan amics. Estem orgullosos”, expressa Condeminas.

“El temps passa molt ràpidament”, reflexiona la presidenta,

Actors i actrius amateurs del GAT Masnou. Foto cedida

però la realitat és que durant una trajectòria tan llarga s'han enfrontat a entrebancs que han hagut de superar. Un dels més destacats va ser la pandèmia. “Desgraciadament vam perdre gent. També va transformar la vida i les maneres de fer de les persones, amb canvis professionals i de domicili”, recorda Condeminas.

Un altre escull és el fet de no

tenir una seu fixa per assajar. “No tenim seu social com altres grups tenen un teatre o un ateneu. Assagem a espais municipals que ens cedeixen, i així és més difícil mantenir la cohesió. Per això no et pots relaxar i has de mantenir viu el grup”, destaca la presidenta del GAT. Finalment, també assenyala la dificultat d'atraure els joves perquè hi participin.

CONTINUAR AMB LA TRADICIÓ

Ara, però, amb 90 estrenes d'obres i moltes experiències a les seves espatlles, el GAT està preparat per assumir nous reptes i projectes de cara als pròxims anys. “Tenim ganes de continuar”, afegeix Condeminas, que continuarà fomentant el sentiment de pertinença i l'amor pel teatre al Masnou.

Orgull
 la publicació de reflexió LGTBI+

**CATALUNYA
NECESSITA
LIDERATGE.**

**PUIGDEMONT
PRESIDENT**

junts+

“**H**i ha pocs pisos de lloguer i molta gent en llista d'espera”, contesta la comercial movent el cap d'una banda a l'altra en signe de negació i sense gairebé mirar la Newma a la cara. “L'anunci deia que teníeu un pis de lloguer de dues habitacions per 600 euros”, insisteix la noia balbucejant i plantada dempeus al vestíbul de la Cambra de la Propietat Urbana a Olot. “Sí, però ja no el tenim”, la interromp la dona de manera seca.

La Newma fa cinc anys que busca un pis de lloguer a Olot o a qualsevol altre municipi proper. Però en tot aquest temps no n'ha trobat cap. En el seu cas no és un problema de diners. Treballa en una empresa càrnia com a netejadora i compartirà el pis amb la seva germana, que també té un contracte fix a jornada completa. És a dir, pot pagar perfectament un lloguer de 500, 600 o 700 euros, que són els preus en què es mouen els pisos a Olot.

La Newma, però, té una pega. És catalana i parla perfectament el català, però vesteix un hijab i és negra. Els seus pares són originaris de Gàmbia. L'ARA l'acompanya a diverses immobiliàries per comprovar si realment és tan difícil trobar pis. Per no condicionar-ne la resposta, la periodista també es cobreix el cap amb un mocador com si fos musulmana. I, efectivament, totes les immobiliàries contesten el mateix: no hi ha ni un sol pis de lloguer a Olot.

La cosa canvia radicalment, però, sense un vel al cap. “Tenim un pis de dues habitacions i 560 euros”, afirma la mateixa comercial de la Cambra de la Propietat Urbana que fa menys d'una hora ha donat una negativa rotunda a la Newma, quan aquesta periodista hi torna sense cobrir-se els cabells. Un pis així és justament el que necessita la Newma. En aquesta ocasió, la comercial es mostra amable, m'ofereix seure, m'ensenyà fotos de l'habitatge, em proposa visitar-lo i fins i tot està disposada a esperar un dia perquè jo decideixi si m'interessa. Així mateix, m'ensenyà imatges d'un segon pis de lloguer que també està disponible, encara que és una mica més car.

“Ric per no plorar”, diu la Newma mentre se li escapa un riure nerviós, d'incredulitat, quan escolta bocabadada la conversa amb la comercial que ha gravat l'ARA. Aquest pis li canviaria la vida, assegura. El seu marit és a Gàmbia –el va conèixer en unes vacances d'estiu– i el reagrupament familiar depèn ara del fet que ella aconseguixi un pis de lloguer. Actualment viu amb el seu fill de tres anys a casa dels seus pares, però allà ja no hi cap ningú més. “Faig torn de nit a la feina i totes les hores extra que pugem cobrar més,

Sense pisos de lloguer per a immigrants

Hi ha pisos de lloguer per a autòctons però no pas per a immigrants. En aquest reportatge del diari **ARA**, la periodista **Mònica Bernabé** comprova de forma pràctica les actituds racistes en moltes immobiliàries. Una altra cara del greu problema de l'habitatge.

però veig que no es tracta d'un problema de diners –lamenta la noia–. Jo no vull anar-me'n a viure a Gàmbia. Jo soc d'aquí, no conec aquell país”.

La responsable de la delegació a Olot de la Cambra de la Propietat Urbana de Girona declina fer declaracions a l'ARA quan aquest diari contacta amb ella per telèfon per aclarir la raó de la diferència de tracte. Es dona la circumstància que el 2021 l'Ajuntament d'Olot va im-

pulsar un procés participatiu per abordar el racisme immobiliari al municipi, en què es van implicar professionals de l'administració local, associacions de veïns i immigrants, però també els mateixos agents de la propietat. Fruit d'aquella feina, es va fer una diagnosi de la situació i es van acordar una sèrie de mesures.

“Fa dos anys que esperem que l'Ajuntament faci alguna cosa”, es queixa Mari Dram-

meh, de la plataforma Stop Racisme Lloguers, que considera que la diagnosi va estar molt bé, però no ha servit per a res pràctic. En canvi, el regidor d'Urbanisme i Habitatge d'Olot, Jordi Güell, assegura que sí que s'hi han fet avenços: “Hem format els treballadors municipals i ens hem posat en contacte amb Figueres, Salt, Banyoles i altres ajuntaments de la zona. Tothom detecta el problema, però ningú sap com po-

sar-s'hi”. Segons ell, la Generalitat és la que ha d'intervenir en l'assumpte: “L'Ajuntament d'Olot no resoldrà el problema sol. Fa falta una voluntat política de país”.

Rosa Padilla fa tres anys que busca un pis de lloguer a Arenys de Mar o a qualsevol altra localitat del Maresme. És hondureny, fa més d'una dècada que viu a Espanya i gairebé no té accent llatinoamericà quan parla. Però la seva fesomia la delata. “No tinc

La Newma fa cinc anys que busca un pis de lloguer. Foto: David Borrat

“

– [Comercial immobiliària]
Hi ha pocs pisos
de lloguer i molta gent
en llista d'espera...

– [Newma]

L'anunci deia que teníeu
un pis de lloguer
de dues habitacions
per 600 euros.

– [Comercial immobiliària]
Sí, però ja no el tenim.

”

ni un sol pis de lloguer”, assegura la comercial de Finques Blau-mar, a Arenys de Mar, pensant que parla amb dues immigrants: la Rosa i la periodista de l'ARA. Al cap de cinc minuts, aquest diari torna a contactar amb la immobiliària però per telèfon i parlant en català, i la resposta és totalment diferent. “Tenim un pis de tres habitacions amb pàrquing per 1.100 euros al mes”, contesta un altre comercial.

“Et sents impotent i amb ràbia”, confessa la Rosa, visiblement dolguda. Actualment viu en un pis d'una sola habitació amb la seva parella, la seva filla d'11 anys i la seva germana, on literalment no caben. En necessita un de més gran. Els diners tampoc són un inconvenient per a ella. Pot pagar un lloguer de 1.100 euros o fins i tot més.

MESURES QUE NO ARRIBEN

Infinitat d'informes corroboren que hi ha racisme immobiliari a Catalunya. No es tracta d'una percepció, sinó d'una realitat. La mateixa Generalitat va anunciar a l'octubre la posada en marxa de 70 mesures contra el racisme, i algunes anaven destinades precisament a combatre aquest problema. La directora

general de Migracions, Refugi i Antiracisme del departament d'Igualtat i Feminisme, Eunice Romero, afirma, però, que de moment només han tingut temps de formar sobre aquest tema el personal de l'Agència Catalana d'Habitatge i els professionals dels serveis d'acollida de migració. “Una experiència pilot amb agents immobiliaris a les comarques de Girona per combatre el racisme no es podrà dur a terme per la no aprovació dels pressupostos”, lamenta. Així mateix, tampoc es va poder aprovar abans de la convocatòria de les eleccions l'avantprojecte de llei contra el racisme, que ja s'havia redactat. O sigui, de nou, el que es posa per escrit no es fa realitat.

“Em pot dir el seu nom per saber com dirigir-me a vostè?”, diu a l'altra banda del telèfon la comercial d'una oficina de Tecnocasa, al barri de Sant Andreu de Barcelona. Amb aquesta fórmula, les immobiliàries poden deduir l'origen del seu interlocutor sense necessitat de preguntar-lo directament. A Tecnocasa també asseguren que no tenen pisos de lloguer quan creuen que parlen amb una persona estrangera, però contesten el

Infinitat d'informes corroboren que hi ha racisme immobiliari a Catalunya. No es tracta d'una percepció, sinó d'una realitat

L'article 512 del Codi Penal i la llei del Parlament 19/2020 sancionen el racisme immobiliari: les multes van de 10.000 a 40.000 euros

contrari al cap d'una hora quan se'ls contacta parlant en català.

“Potser la meua companya no tenia constància que teníem aquest pis disponible”, argumenta el responsable de l'oficina de Tecnocasa, David Sánchez, per justificar la diferència de resposta. Aquesta mateixa raó argüeix Mar Buch, de Finques Blau-mar, a Arenys de Mar, encara que reconeix que el 25% dels propietaris els demanen que l'inquilí no sigui immigrant. “Llavors jo m'he de buscar una excusa, perquè el propietari és el que decideix. Altres tampoc volen animals ni nens”, admet amb total sinceritat.

L'advocada del servei d'atenció i denúncia de SOS Racisme Catalunya, Úrsula Ruiz, recorda que l'article 512 del Codi Penal i la llei del Parlament 19/2020 sancionen el racisme immobiliari. Les multes van de 10.000 a 40.000 euros. El problema, però, és aconseguir-ne les proves. “Cal el registre de trucades amb la immobiliària, els emails de confirmació de cita per visitar un pis i després la cancel·lació... –enumera per exemple–. Les immobiliàries dilaten el procés en el temps o diuen que el pis ja està llogat”, afirma. És a

dir, el racisme no és flagrant sinó subtil, i això encara dificulta més la denúncia.

SANCIONS

Malgrat això, l'Ajuntament de Barcelona va sancionar dues immobiliàries amb 45.000 i 90.000 euros per discriminació quan governaven els comuns. L'ONG Provienda també ha aconseguit alguns fruits en aquest sentit. “Fins que no es posin multes, les immobiliàries no canviaran”, opina el seu advocat, Míquel Ruiz Díaz-Reixa. L'any passat, Mehdi el Madyouni, d'origen marroquí i que va comptar amb el suport legal d'aquesta associació, va obtenir una indemnització de 4.000 euros de Finques Pagès, de Reus, per danys morals per discriminació. Amb tot, els que s'animen a seguir un procés d'aquesta mena són molt pocs. L'advocada de SOS Racisme explica per què: “Una denúncia suposa una inversió de temps i d'energia i no garanteix aconseguir un pis”.

Un reportatge de **Mònica Bernabé**

Llegeix més reportatges com aquest a:

ara.cat

Una sardana 'flow' per als joves

- » Els quatre instituts de Premià ensenyen la dansa tradicional catalana combinada amb balls urbans
- » Es tracta d'una iniciativa pionera que pretén apropar aquest ball als alumnes i fer-lo més atractiu

DANSA ▶ Els quatre instituts de Premià de Mar han incorporat aquest curs l'aprenentatge de la sardana a través d'estils i ritmes més propers al públic més jove. 'Amb un xic de flow!' és el nom de la peça composta pel músic Xavier Piñol i coreografiada pel percussionista i bateria de Gossos, Santi Serratosa. El ball incorpora els curts i llargs propis de la sardana tradicional, però també inclou passos de percussió corporal més propis de la música urbana. "Si fem sempre el mateix, tindrem sempre el mateix públic i volem intentar arribar-ne a nous perquè la sardana sigui més coneguda", explica, en declaracions a l'ACN, el president de la Confederació Sardanista de Catalunya, SomSardana, Xavier Tresserras.

"Gaudim de la classe i esperem que arribin per poder ballar", diu Xavier de la Cruz, un dels alumnes de 1r d'ESO de l'Institut de Premià de Mar que s'ha vist atrapat per una dansa que, admet,

no havia vist "mai" fins ara, una resposta que donen també bona part dels seus companys. També reconeixen, però, que el projecte els il·lusiona. "No és tota l'estona amb el llibre o la flauta. És una activitat nova que ens agrada", reconeix la Irene Morales, una altra companya de classe.

Una altra alumna, la Maria Gil, explica que aquesta 'versió' de la sardana és "més moderna". Tot i admetre que alguns passos són "difícils", el resultat a l'aula és molt positiu: "Ens divertim i riem molt". El professor de música del centre, Jordi Piccorelli, celebra que la iniciativa "està funcionant" i es planteja estendre el projecte a l'any vinent. Fins ara, diu, de la sardana se'n parlava poc a classe i sense la part pràctica.

"MÉS QUE UN BALL D'AVIS"

Des de SomSardana aplaudeixen projectes com aquest, que ajuden a demostrar que "la sardana és quelcom més que el que ballen els

Alumnes de primer d'ESO de l'Institut Premià de Mar ballant una sardana. Foto: Jordi Pujolar/ACN

avis". "Qualsevol cosa que demostrï que la sardana és divertida ens va bé, igual que els The Tsets", afegeix en al·lusió a l'impacte de l'èxit *Coti x Coti*.

La sardana que es balla als instituts de Premià de Mar trenca amb la dansa tradicional i incorpora elements "moderns" per seduir el públic jove. "Això no és per

substituir res, és perquè els hi entri el cuquet. Ens va bé perquè la gent s'hi fixi i segur que uns quants voldran provar", afegeixen.

UNS 300 PARTICIPANTS

A més de l'Institut públic Premià de Mar, el projecte impulsat per Amics de la Sardana de Premià ha aterrat també a tres escoles con-

certades: La Salle, Assís i El Pilar. S'ha treballat a les classes de música de 1r d'ESO i s'ha arribat a 320 alumnes de 12 i 13 anys.

El projecte es presentarà en societat el 19 de maig a la plaça de l'Ajuntament, on els alumnes dels centres educatius que han participat faran la posada de llarg de la nova peça.

territori línia

36 municipis
metropolitans

periodisme de proximitat

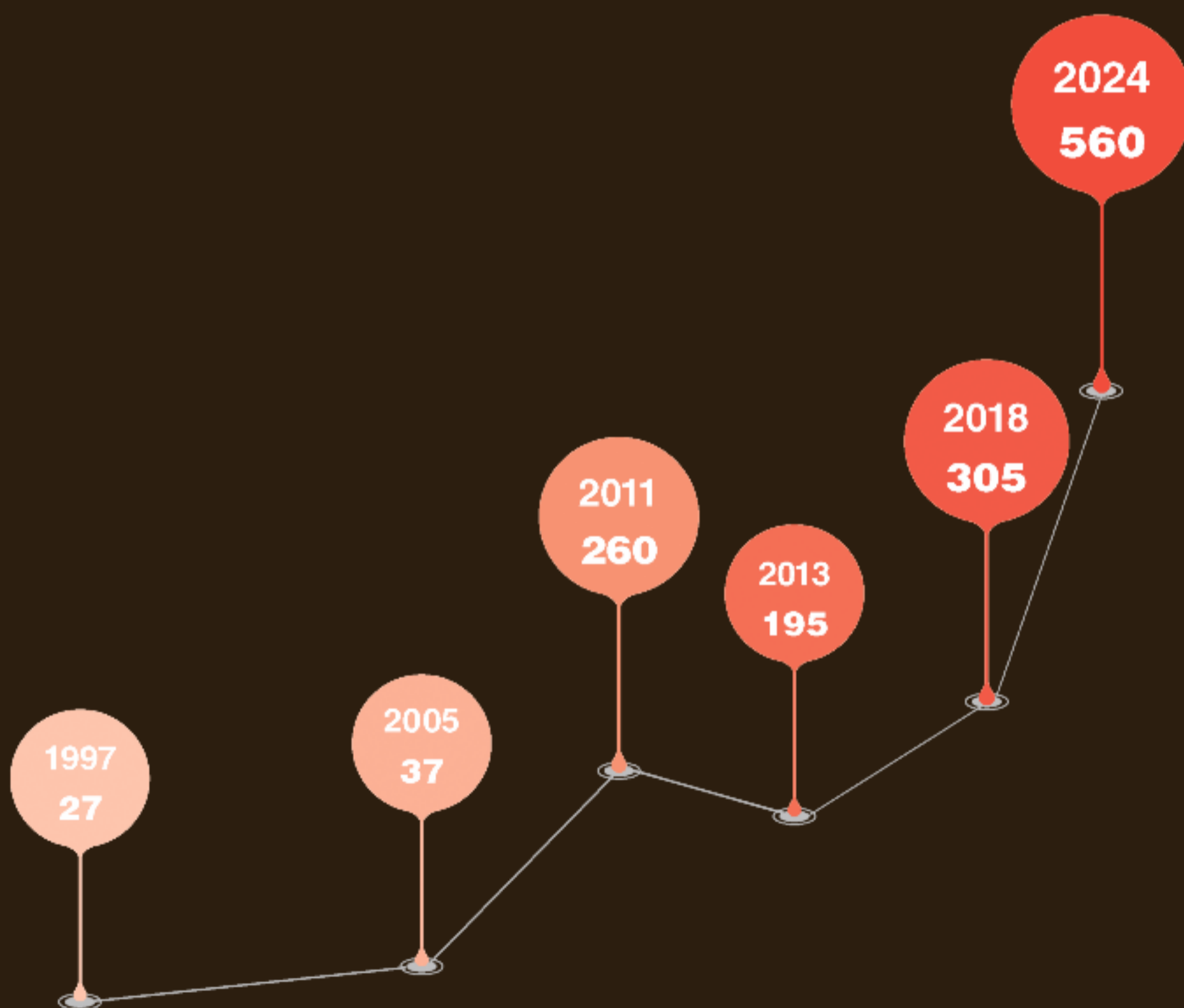
línia

liniatarxa.cat grup comunicació21 el diari metropolità

associació
de mitjans
d'informació
i comunicació

amic

*“Mitjans de proximitat,
periodisme de confiança”*

Més de 560 mitjans associats

El regidor del PSC Isaac García-Oses va presentar al mes d'abril la seva renúncia a l'acta de regidor. En un comunicat del grup municipal, el polític va al·legar "circumstàncies personals" incompatibles amb el càrrec.

En marxa les obres de la pista annexa del pavelló Paco Martín

EQUIPAMENTS ▶ L'Ajuntament de Vilassar de Mar va iniciar a mitjans de l'abril les obres per reparar la coberta de la pista annexa del pavelló d'esports municipal Paco Martín. Actualment, s'està fent una primera fase que consisteix en el desmuntatge del fals sostre de la instal·lació, per a després començar amb el sanejament de la coberta i les actuacions per reforçar l'estructura. Aquesta intervenció també servirà per acabar amb les filtracions d'aigua.

Recordem que el consistori va tancar aquest pavelló de forma preventiva el 14 de febrer per garantir la seguretat dels usuaris. Una decisió presa després que l'informe tècnic alertés a les seves conclusions que la coberta era inestable. En conèixer els resultats, el regidor d'Esports, Eduard Sirvent, acompanyat del tècnic municipal d'Esports, va mantenir una reunió amb els clubs per buscar alternatives als entrenaments i partits, incloent-hi la possibilitat de traslladar les activitats a uns altres municipis veïns. Els clubs

Pista annexa del pavelló Paco Martín. Foto: Ajuntament de Vilassar

afectats són el Futbol Sala Sant Joan, el Club Vilassar Hoquei i el Club de Patinatge Artístic.

ACTUACIONS AL PAVELLÓ

El setembre del 2022 van acabar les actuacions a la coberta de la pista principal del poliesportiu, que també patia diverses deficiències. Es van retirar les plaques de fibrociment, es van solucionar les

filtracions d'aigua i es van emprar materials més duradors i sostenibles a la coberta, a més de l'aïllament tèrmic.

Per tant, amb aquesta actuació a la pista annexa, haurà culminat un esperat procés de renovació de les instal·lacions, especialment pel que fa al sostre, i es posarà fi als problemes que generava als usuaris i clubs.

Lliuren els premis de la Mostra Literària Pere Ribot

LITERATURA ▶ La biblioteca Ernest Lluch va ser l'escenari de l'entrega de premis de la Mostra Literària Mn. Pere Ribot de Vilassar de Mar 2024, que va celebrar-se el passat 19 d'abril. Es tracta d'un certament literari organitzat per l'Ajuntament de Vilassar de Mar en què participen, per edats, persones de sis anys en endavant.

Enguany s'han presentat 149 treballs, una xifra inferior a la de l'edició passada, en què es van rebre 176 obres, i la categoria de 9 a 11 anys ha estat la que més

participació ha tingut, amb 89. A l'acte, La Tropa Teatre, juntament amb l'acompanyament musical de Jaume Linares, van llegir alguns dels fragments dels guanyadors de l'edició.

Els grups d'edats es divideixen en sis i s'atorga en cadascun un premi a un treball en prosa i un altre a poesia. Els guardons per a les tres franges més joves és un lot de llibres valorat en 40, 50 i 60 euros respectivament, mentre que la resta reben un premi en metàl·lic que va des dels 200 euros fins als 400 euros.

Imatge de l'entrega de premis. Foto: Ajuntament de Vilassar

Foto: Alberto Lores / PIN Media

EMERGENCIA EN UCRANIA

Miles de personas huyen de sus hogares buscando refugio para salvar sus vidas. La infancia está especialmente desprotegida.

Dona ahora

Cuenta bancaria:
ES69 2100 5731 7202 0041 1957

Ayuda en Acción

DONES Periodistes contra el masclisme

Exposició oberta al públic
Entrada lliure

espai línia

Girona, 52
Dreta de l'Eixample

Territori va iniciar a finals de l'abril les obres per desmantellar els peatges alliberats l'agost de 2021 a les autopistes C-32 i C-33. Es duran a terme, entre d'altres, a municipis com Premià de Mar, Vilassar de Dalt i Alella.

Els bons números del turisme estranger auguren un bon estiu

TURISME ▶ El Maresme confirma la seva tendència a l'alça pel que fa a visitants estrangers. Recentment, l'Observatori de Desenvolupament Local ha publicat les dades del mes de febrer, que, si ens fixem en la comparativa amb l'any passat, consoliden el territori com un dels pols d'atracció de turistes d'altres països. Entre els mesos de gener i febrer han visitat el Maresme 54.064 turistes estrangers, que han escollit la comarca per passar uns dies de lleure. Aquesta xifra representa un 18,33% més que en el mateix període de 2023, que ja va ser un any de rècord.

I és que l'any passat van desaparèixer totes les estadístiques, comptabilitzant-se 845.047 visitants estrangers, un creixement del 30,1% respecte del 2022, que va ser l'any de la tornada a la "normalitat" després dels mesos més durs de la pandèmia. De fet, l'any anterior a la covid, el 2019, es van registrar 600.000 visitants. Unes dades que fan augurar un nou estiu de rècord a la comarca per la ten-

Vista aèria de la platja del Masnou. Foto: Ajuntament del Masnou

dència ascendent en els primers mesos de l'any i en comparació amb el passat.

ORIGEN DELS TURISTES

França és, amb diferència, el país amb més visitants al Maresme en la majoria dels períodes de l'any. Els francesos s'han mantingut durant els dos primers mesos del 2024 com a primer país de procedència i Països Bai-

xos ha arrabassat el segon lloc al Regne Unit. Finalment, Alemanya manté la tercera posició.

Si ens fixem en el 2023, 172.000 francesos van estar al Maresme, gairebé uns 20.000 més que el 2022. El Regne Unit va protagonitzar un bon increment, passant de 74.000 a 118.000. Els alemanys també van registrar un gran increment, de 83.000 a 111.000.

La Diputació lliura 34 ordinadors a Premià de Dalt

PREMIÀ DE DALT ▶ La Diputació dota l'Ajuntament de Premià de Dalt de 34 ordinadors portàtils, amb el finançament dels fons Next Generation. Els fons NextGenerationUE tenen per objectiu la transformació digital i la modernització dels governs locals i la Diputació els ha subministrat als ajuntaments de la província de Barcelona. L'ens lliurarà, pròximament, més material al consistori.

Radars mòbils a Teià per controlar la velocitat

TEIÀ ▶ A finals d'abril la policia local de Teià va començar una campanya de control velocitat dels vehicles de motor dins de les zones urbanes de la població. La campanya té com a objectiu fer complir els límits de velocitat, reduir el risc de sinistralitat i augmentar la seguretat tant dels conductors com dels vianants. Els controls seran automàtics i itinerants mitjançant la instal·lació de radars mòbils.

Una festa major passada per aigua

VILASSAR DE DALT ▶ La pluja va presidir bona part de la Festa Major dels Sants Màrtirs a Vilassar de Dalt. Tot i això, la carpa de Can Rafart va permetre seguir el programa d'actes d'aquesta festa amb una destacada assistència i participació. La festa va esclatar divendres 26 d'abril amb el cap de setmana diabòlic. La jornada dels Sants Màrtirs, el dia 29, però va estar marcada per la pluja tot el dia.

Crida per participar en el Consell Agrari

ALELLA ▶ L'Ajuntament fa una crida a la ciutadania per participar en el grup motor del Consell Agrari Municipal, amb l'objectiu d'introduir més visions que ajudin a desenvolupar el pla d'acció del 2024. Poden participar-hi persones empadronades a Alella, majors d'edat i professionals del món agrari. Les inscripcions es poden fer fins al 12 de maig a través d'un formulari al web del consistori.

L'Ajuntament. Foto: Arxiu

Obliquen Santa Susanna a penjar la bandera espanyola

JUDICIAL ▶ El jutjat contenciós administratiu número 7 de Barcelona va obligar al mes d'abril l'Ajuntament de Santa Susanna a penjar la bandera espanyola a la façana de l'edifici. La decisió va fer-se pública després que Vox presentés un recurs contra el consistori, en considerar que s'incomplia la llei relativa a l'ús de la bandera d'Espanya, tot destacant que haurà d'onejar "i ocupar el lloc preferent a l'interior de tots els edificis

i establiments de l'Administració centra, institucional, autonòmica, provincial o insular i municipal de l'Estat". En un comunicat, la formació s'ha felicitat per la resolució i ha lamentat que "el separatisme i els socialistes" no defensin ni els "símbols comuns" ni la legalitat de la llei de banderes. Se suma, amb aquest, un nou cas de disputes per la presència o no de la bandera espanyola, recurrent en diferents ajuntaments.

Visita dels Serveis Territorials de Cultura

CABRILS ▶ El director dels Serveis Territorials de Cultura a Barcelona de la Generalitat de Catalunya, Andreu Felip Ventura, va visitar Cabrils el 26 d'abril per donar a conèixer totes les possibilitats, tant econòmiques com tècniques que des del departament de Cultura posen a disposició de municipis com Cabrils. També va visitar alguns equipaments locals.

Jornada de promoció del patrimoni romà

CABRERA ▶ Cabrera va acollir a mitjans de l'abril una quarantena de Punts d'Informació Turístics del Maresme que han visitat els principals jaciments romans del municipi. La jornada organitzada pel Consorci de Promoció Turística ha tingut com a eix temàtic l'arqueologia i el passat romà de la comarca, on els participants han pogut veure els principals jaciments.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta · Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

www.javiercentol.com

📞 625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t
Barcelona

EMERGÈNCIA A UCRAÏNA

LES PERSONES QUE ESTAN FUGINT ET NECESSITEN

DONA ARA A

ayudaucrania.com

Bizum – Codi: 01151

ES86 2100 2262 1802 0040 3932

**UNHCR
ACNUR**

La Agencia de la ONU para los Refugiados
comité español

La classe de Queralt Coll

» La pivot del CB Boet Maresme Mataró és mestra d'anglès i fa pràctiques a l'Escola l'Olivera, a Cabrils
 » "A vegades volem sobreprotegir massa els infants i necessiten equivocar-se", defensa la gavanenca

Toni Delgado
CABRILS

A Michael Phelps, a Valentino Rossi i a tantes altres persones igual de conegudes o més anònimes que s'han sentit incompreses a l'aula els hauria encantat tenir una docent com qui apareix en la finestra de Zoom. Queralt Coll (Gavà, 1994), estudiant de quart d'Educació Primària a la Universitat Internacional de València (VIU) i professora en pràctiques a l'Escola l'Olivera, a Cabrils, no fa sentències, més aviat forma, escolta i motiva. I, sobretot, guia. "A vegades volem sobreprotegir massa els infants, quan el que necessiten és provar, equivocar-se, caure i tornar-se a aixecar, i que els donem suport quan passi això. El professorat i les famílies hem d'anar junts per preparar-los per a la vida adulta", defensa la gavanenca.

"Els nens i les nenes necessiten llegir amb atenció, fer-se preguntes i extreure'n conclusions per poder construir el seu propi pensament i sentit crític", afegeix la pivot del CB Boet Maresme Mataró. A classe fomenta el debat i el treball en grup perquè l'alumnat tingui temps i espai per expressar-se lliurement i vegi, respecti i s'inspiren en altres opinions diferents de la seva. Mireia Abarca, la tutora de 5è de Primària de l'Escola l'Olivera, confia molt en Coll i li dona molta llibertat. La classe és "meravellosa perquè l'alumnat és natural, obert i espavilat, escolta molt i té una

gran actitud". Graduada en Fisioteràpia, l'entrevistada va descobrir la docència quan va tornar de la seva aventura acadèmica i esportiva als Estats Units. Es va estrenar a l'acadèmia Inlingua com a professora d'anglès, un paper que ara exerceix a Kids&Us, també a Mataró. És "una nena gran" que connecta amb la canalla, de qui no deixa mai d'aprendre noves mirades i li encanta la seva sinceritat. "Em vaig enamorar de l'ofici perquè m'omplia que l'estudiant creixés en tots els sentits, m'explicés la seva vida o em saludés pel carrer", recorda, orgullosa. La docència l'ha fet ser més pacient i entendre i escoltar encara més les persones.

Amb el temps, també ha après a fer una pausa i pensar les coses dos cops abans de compartir-les. "Abans podia ser molt visceral i això em conduïa cap a malentesos", se sincera la gavanenca, que ara és "més racional i analítica", l'afecten menys les coses que passen al seu entorn i sap centrar-se "molt més" en el seu camí.

MOLT PERFECCIONISTA

Sempre s'ha exigut molt i ha estat molt competitiva, sobretot amb ella mateixa. Ara, quan les coses no li surten, agafa aire i continua lluitant. Després d'un matx ja no es passa la nit reproduint els errors a la ment. "Allò ja és passat. No puc canviar-hi res, però, malgrat tenir la consciència tranquil·la, penso que ho podria haver fet millor. Soc molt perfeccionista", comparteix aquesta fan d'*Operación Triunfo* i de Famous, Nia o Gisela. D'aquesta edició es queda amb Ruslana i Suzete.

La gavanenca Queralt Coll, a Kids&Us, on ensenya anglès. Foto: Albert Prat

Als pares, el Francesc Coll i l'Elena Pradas, sempre els ha agradat posar música al cotxe, i la filla se sap la lletra sencera de cançons de quasi qualsevol gènere i li agrada el karaoke, tot i que li fa vergonya pujar a l'escenari.

L'entrevistada somriu mentre recorda els seus inicis al bàsquet, als Jocs Escolars del Col·legi Immaculada Concepció i al CB Gavà, amb la seva cosina, l'Andrea Cuchillero. Al CB Cornellà hi va aterrar molt poc després que en Pau, el seu germà gran. "Estava seguint un entrenament del Pau, em van veure alta i em van convidar a provar al club. Hi vaig passar dos anys i vam guanyar el Trofeu Molinet", comparteix.

Des d'infantil de segon any, quan es va proclamar campiona d'Espanya de clubs, fins a primer de júnior va competir amb el CBF Sarrià, on la van dirigir Javi Tor-

ralba i Ramon Soro. "Vaig créixer i madurar força perquè invertia molt de temps en els transports públics i havia d'organitzar-me per estudiar i descansar bé", exposa.

El següent destí va ser el Bàsquet Femení Sant Adrià de Jordi Vizcaíno, on va jugar dos cursos, l'últim, el seu primer com a sènior, va conèixer una nova realitat: "Estava acostumada al bàsquet de formació, on tothom té més o menys la mateixa edat, i vaig passar a competir amb pivots molt més físiques i experimentades, i amb més recursos que jo".

Els primers mesos als Estats Units ho va passar tan malament que li costava molt dormir i plorava sovint, sobretot quan trucava la seva família a la matinada. Els trobava molt a faltar. "Per Nadal vaig tenir cinc dies de vacances i volia tornar a casa per quedar-m'hi definitivament. MJ Baker, l'entrenadora al Broward College de

Florida, em va deixar venir amb el requisit que comprés també el bitllet de tornada. Em vaig passar dos dies viatjant, però els tres amb els meus van ser una injecció anímica i moral increïble", reviu Coll.

Després va començar la remuntada. Cada cop se sentia millor en la seva nova vida, parlava l'anglès amb més fluïdesa i compartia experiències, festes i alegries, especialment amb les seves companyes europees -Lisa van der Water i Jane Svilberg, i el segon curs va aterrar-hi Ieva Spigule-, que, és clar, no podien tornar a casa els caps de setmana com les autòctones. Els altres dos anys, a Kentucky (Campbellsville University), ja va estar més sola per aquest motiu. "El bàsquet americà és molt més físic. Quan no jugues, t'entrenes el doble. Jo mai he tingut excuses per no treballar ni posar-me les piles, així que vaig créixer molt com a jugadora i persona", confessa.

La renovada Queralt, "més madura i centrada", va fitxar per la UE Mataró, on jugaria cinc temporades i la dirigirien Adrià Castejón, Àlex León, Dani Perdiguero i Albert Illa. Una etapa "molt dura i, alhora, molt bonica", plena d'aprenentatges i de persones i amistats que l'acompanyaran sempre.

Ara juga al CB Boet Maresme Mataró. Hi viu la seva segona temporada, també amb Enric Cervera com a tècnic: "Quan vaig aterrar necessitava retrobar-me com a jugadora i l'Enric em va reactivar amb la seva confiança instantània". Coll també s'esforça molt per potenciar les virtuts i la confiança de qui l'envolta.

Identificar-los
 amb **XIP i XAPA**
 és la teva obligació

i en cas de pèrdua,
**pot ser la seva
 salvació!**

línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

David
Fernàndez

Montserrat
Tura

Neus
Munté

Oriol
Lladó

Susana
Pérez

Dolors
Sabater

Xavi
Casinos

Lucía
Delgado

Fernando
Carrera

Janet
Sanz

Xavier
Godàs

Manuel
S.V. Beuter

Jordi
Martí Galbis

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Oriol
López

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Nùria
Parlon

Arnau
Nadeu

línia

el diari
metropolità

No t'ho perdís

Foto: AMEBA

Ameba Parkfest

El festival gratuït de música electrònica organitzat per l'Associació de Música Electrònica de Barcelona (AMEBA) viurà una nova edició el pròxim dissabte 11 de maig amb dos escenaris situats en una nova ubicació: el Parc de l'Estació del Nord de la capital catalana. Durant 10 hores hi haurà música ininterrompuda, de la mà d'artistes locals com Oriana, Inexstable, Armela o Repe, entre altres. Segons detallen des d'AMEBA, l'objectiu d'aquesta iniciativa, ja consolidada a la ciutat, és crear un vincle entre aquests artistes i la comunitat que escolta aquest tipus de música, cada vegada més popular.

Famosos

El cantautor Joan Manuel Serrat (Barcelona, 1943) ha estat guardonat amb el Premi Princesa d'Astúries de les Arts 2024, el màxim guardó a nivell artístic que s'atorga a l'Estat. El jurat destaca la seva llarga trajectòria, que va més enllà de la música i la poesia, i el considera "un referent cívic". En aquest sentit, cal recordar que Serrat és una de les figures més destacades de la cançó moderna, tant en català com en castellà, i que compta amb una llarga discografia i reconeixements de tota mena atorgats, sobretot, des de la seva retirada dels escenaris, a finals del 2022. Davant d'aquest nou guardó, que s'entregarà el pròxim mes d'octubre en una cerimònia encapçalada pel rei Felip VI i la resta de membres de la Casa Reial, el cantautor s'ha mostrat molt agraït i ha assegurat que l'ha rebut amb "satisfacció, alegria, gratitud, emoció i sorpresa".

La fitxa

QUI ÉS?

JOAN MANUEL SERRAT

ÉS FAMÓS PER...

Ser un dels grans músics catalans

És una de les figures més importants de la cançó moderna

QUÈ HA FET?

Rebre un Premi Princesa d'Astúries

És el màxim guardó artístic que entrega l'Estat

A LES XARXES...

Felicitacions pel reconeixement

La gent aplaudeix la seva llarga trajectòria

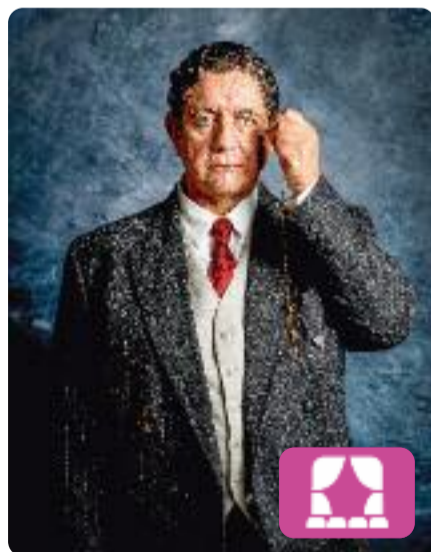
Llibres

Una ombra blanca
Carme Riera

Aquesta novel·la aborda el fenomen del retorn a la vida d'una persona clínicament morta. La història està ambientada entre Mallorca i els Estats Units, i té com a protagonista la soprano Bàrbara Simpson, que haurà d'aclarir uns fets del passat i resoldre un misteri. Per escriure l'obra, l'escriptora s'ha estat documentant durant anys sobre el tema.

Teatre

Don Ramón María del Valle-Inclán
Xavier Albertí

El soliloqui musical *Don Ramón María del Valle-Inclán a través de Ramón Gómez de la Serna* és un espectacle on l'actor Pedro Casablanc aprofundeix en aquest personatge de la literatura espanyola del segle XX a través de la biografia escrita pel seu coetani, el també escriptor Ramón Gómez de la Serna. Es pot veure fins al 12 de maig al Teatre Poliorama de Barcelona.

Música

Míssils que apunten al teu cor
Rampaire

Es tracta d'un disc de deu cançons amb el qual Rampaire, el projecte del músic ampostí Alfred Porres, es consolida dins del panorama musical català. A l'àlbum hi ha un clar predomini del pop de guitarras, però aquest gènere es combina amb l'experimentació pel que fa al ritme i l'estructura de les cançons, que parlen de temes quotidians.

Pelis i sèries

La casa
Álex Montoya

Aquest film espanyol narra la història de tres germans que es reuneixen a la casa familiar on van passar els estius de la seva infància, després de la mort del seu pare. Decidir què fer amb l'habitatge els resultarà més difícil del que s'esperaven. Està basat en la novel·la del valencià Paco Roca guanyadora d'un premi Eisner el 2020, i compta amb actors com David Verdaguer.

CONSELLS PER VIURE MILLOR

ESTILS DE VIDA

30 minuts d'esport, garantia de salut

Foto: Freepik

EXERCICI FÍSIC

L'exercici físic és imprescindible per a una bona qualitat de vida, i els seus efectes van molt més enllà dels que habitualment des-taquem. L'activitat física regular és, per descomptat, el millor complement a una dieta saludable i molt necessària per mantenir en forma els músculs i les articulacions. La novetat és que, segons la Societat Espanyola d'Oncologia Mèdica, l'exercici físic pot reduir fins a un 30% el risc de càncer de mama, de còlon, de bufeta, d'endometri, d'esòfag i d'estómac.

Segons els experts, la prevenció del càncer comença fent trenta minuts diaris d'exercici físic. D'aquesta manera es controla el pes, es millora la regulació hormonal, s'enforteix el sistema immunitari i es redueix la inflamació, els nivells de sucre a la sang i la resistència a la insulina. A més, l'exercici també és bo per als malalts de càncer, perquè redueix el cansament, ajuda a combatre la depressió i influeix positivament en els tractaments.

Això sí, per molt bo que pugui ser l'exercici físic regular, els metges consideren clau l'adopció d'estils de vida saludables i evitar el tabac, l'alcohol, la mala alimentació, el sedentarisme i l'exposició solar sense protecció, factors de risc evitables.

Les claus.....

CÀNCER

L'exercici físic pot reduir fins a un 30% el risc de prevenir diversos tipus de càncer

EFFECTES

L'esport controla el pes, millora la regulació hormonal i enforteix el sistema immunitari

BENESTAR

La pràctica regular d'exercici físic contribueix a millorar la qualitat de vida

HÀBITS

A banda de l'activitat regular, cal adoptar estils de vida saludables i evitar el tabac i l'alcohol

Foto: Freepik

UCRAÏNA ENS NECESSITA

COL-LABORA-HI

www.cruzroja.es

BIZUM al 33512

Envia **SMS** amb la paraula **UCRAÏNA** al **38088** i dona **3€***

900 104 971

TRANSFORMA LA TEVA APORTACIÓ

5€ Menta (300 unitats)

33€ Set de cuina (14 persones)

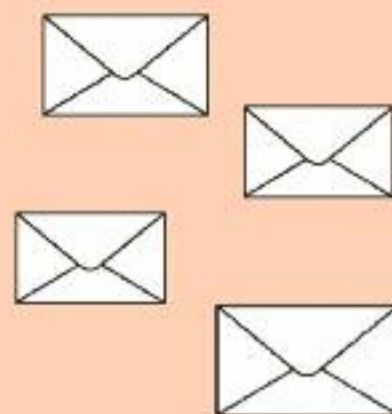
20€ Tendal de hivernacle (4 x 6 metres)

* Depèn del tipus de aportació. Els beneficis es repartiran el 15 de desembre de 2022. Els beneficis es repartiran el 15 de desembre de 2022. Els beneficis es repartiran el 15 de desembre de 2022. Els beneficis es repartiran el 15 de desembre de 2022.

12M
2024

Eleccions al Parlament de Catalunya

JORNADA ELECTORAL

Horari

Els col·legis electorals
obriran a les **9 del matí**
i tancaran a les
8 del vespre.

Documents

Per votar has de
portar l'original del
teu **DNI, passaport o**
carnet de conduir.

Consulta

Per saber on has
de votar, consulta
la **targeta censal**,
truca al **900 343 232**
o entra a **ine.es**.